

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: G. A.**, nar. XY, bytem M., P., zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1 proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schr. 21, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti žalobkyně ze dne 19. 12. 2013 o vydání povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. **Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu ze dne 19. 12. 2013 do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 8.715,50 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr.et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že řízení o její žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 19. 12. 2013 doposud nebylo ukončeno rozhodnutím, ačkoliv již marně uplynula lhůta stanovená k rozhodnutí a žalobkyně dosud nebyla informována o tom, že by o její žádosti bylo rozhodnuto. Uvedla, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016 zrušila předchozí rozhodnutí žalovaného a vrátila žádost k novému projednání. Od té doby nedošlo k žádným úkonům. Žalobkyně za tohoto stavu řízení uplatnila návrh na vydání opatření proti nečinnosti, o kterém Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

rozhodla dne 9.9.2016 tak, že přikázala žalovaném, aby o žádosti žalobkyně rozhodl do 30 dnů od vydání tohoto opatření proti nečinnosti.

Vzhledem k tomu, že žalovaný tak neučinil, má žalobkyně za to, že je ve věci nečinný a žalobkyně zároveň bezvýsledně vyčerpala prostředky, které stanoví procesní předpis - § 80 zákona č. 500/2004 Sb. k ochraně proti nečinnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě popřel oprávněnost podané žaloby s tím, že není nečinný, neboť koná nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí. Uvádí, že žalobkyně podala předmětnou žádost dle ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců a žalovaný pro účely řízení zjišťuje, zda žalobkyně splňuje podmínky, které stanoví zákon k udělení trvalého pobytu. Rekapituluje průběh správního řízení, kdy o žádosti byla vydána zamítavá rozhodnutí (dne 28.11.2014 a dne 9.3.2016), která byla vždy Komisí pro rozhodování o pobytu cizinců zrušena, v druhém případě rozhodnutím ze dne 7.6.2016. Po tomto rozhodnutí prováděl žalovaný šetření a další dokazování prostřednictvím Policie ČR, která dne 30.11.2016 prověřovala informace v místě hlášeného pobytu žalobkyně.

Protože žalobkyně pobývá na území České republiky na základě fikce pobytu do rozhodnutí o její žádosti o dlouhodobý pobyt, dle žalovaného není probíhající řízení zásahem do soukromého života žalobkyně.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem přítomný zástupce žalobkyně zopakoval žalobní tvrzení a sdělil, že o žádosti není stále rozhodnuto. Poukázal na to, že za nečinnost je třeba považovat i stav, kdy správní orgán činí úkony, ale i přes vydané opatření proti nečinnosti, nevydal rozhodnutí. Lhůta pro doplnění řízení by neměla být delší než stanovených 30 dní.

Žalovaný se s omluvou jednání před soudem neúčastnil.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby posoudil tvrzení žalobkyně o nečinnosti žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 81 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podle § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.

Citované zákonné ustanovení stanoví povinnost ministerstva rozhodovat ve věci povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve lhůtě 60 dnů. Tato lhůta platí pro řízení o žádosti po dobu řízení až do rozhodnutí ve věci samé. Smyslem stanovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu v zákonném předpise je vymezení časově odpovídající lhůty pro činnost správního orgánu a stanovení okamžiku, do kterého může účastník řízení legitimně očekávat vydání meritorního rozhodnutí. Žalovaný v této lhůtě nerozhodl a ze spisu je zřejmé, že tak neučinil ani po vydání opatření proti nečinnosti, jímž bylo žalovanému uloženo, aby rozhodl o předmětné žádosti do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti. Opatření proti nečinnosti bylo vydáno dne 9.9.2016, žalobkyni bylo opatření doručeno prostřednictvím

právního zástupce dne 13. 9. 2016, toto opatření připojuje k žalobě a žalovaný tuto skutečnost nezpochybňuje.

Od uvedené doby žalovaný požádal dne 30. 11. 2016 Policii ČR o prověření pobytu žalobkyně na hlášené adrese a zjišťoval potřebné údaje ze živnostenského rejstříku a z katastru nemovitostí. O dalších úkonech žalovaného nejsou ve správním spise záznamy, žalovaný nedoložil soudu další průběh řízení, případně skutečnost, že bylo vydáno rozhodnutí.

Na základě uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal žalobu důvodnou, neboť od podání žádosti žalobkyně uplynula doba stanovená zákonem pro vydání rozhodnutí a od vydání opatření proti nečinnosti také uplynula značná doba, přičemž obsah správního spisu a stav řízení spisu nezobrazuje žádný podstatný posun v rozhodování žalovaného.

Městský soud v Praze proto dle § 81 odst. 2 s.ř.s. žalovanému uložil, aby vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky, tedy v přiměřené lhůtě, která není delší, než lhůta stanovená zákonem o pobytu cizinců na území České republiky.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech právního zastoupení.

Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tato vyhláška stanoví tarifní hodnoty a sazby mimosmluvních odměn; výše tarifní hodnoty a od ní se odvíjející sazba odměny přitom vyjadřuje obtížnost poskytnuté odborné právní služby, za kterou se odměna poskytuje. V daném případě má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby, a to za 1) přípravu a převzetí zastoupení, 2) sepis žaloby a 3) účast při jednání před soudem. Advokát, který podal jménem žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti, nicméně zastupoval žalobkyni již ve správním řízení. Při prvním úkonu právní služby ve vztahu k soudu, tedy při přípravě a převzetí zastoupení, tak byl s danou problematikou obeznámen a byl mu znám postup správního orgánu ve věci i obsah spisu. Obsah žaloby ve své podstatě vychází z návrhu opatření proti nečinnosti, který advokát žalobkyně učinil vůči nadřízenému orgánu žalovaného. Podkladem pro druhý úkon právní služby, tj. zpracování žaloby, tak byl jiný, již dříve učiněný a obsahově obdobný úkon téhož zástupce. Při třetím úkonu, při jednání před soudem zástupce žalobkyně jen stvrdil stav nečinnosti a nedokončeného řízení před správním orgánem.

Samotná skutečnost, že stejný zástupce zastupoval žalobkyni již ve správním řízení sice nemůže vést k závěru o tom, že žalobkyni z tohoto důvodu nenáleží žádné náklady řízení za úkon právní služby „převzetí a příprava zastoupení“. Městský soud má však za to, že všechny skutečnosti týkající se zastupování žalobkyně v soudním řízení, které byly popsány výše, je třeba v jejich souhrnu považovat za důvody zvláštního zřetele hodné podle ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., které opravňují soud rozhodnout o tom, že účastníkovi řízení se náhrada nákladů řízení zčásti nepřiznává. K tomuto hodnocení přispívá i skutečnost, že žaloba v této věci je standardní žalobou, kterou zástupce žalobkyně podává běžně v řadě jiných věcí proti

nečinnosti Ministerstva vnitra či Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců) a jde o typové úkony.

Soud proto rozhodl tak, že žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení pouze zčásti, a to ve výši 50 % částky mimosmluvní odměny za 3 úkony právní služby, která by mu jinak náležela. Žalobkyně by měla právo na náhradu nákladů řízení za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč; 50 % z této částky pak činí 4 650 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů spojených se třemi úkony právní služby (3 x 300 Kč) a daň z přidané hodnoty ve výši 1 165,50 Kč. Žalobkyně má dále právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Celkem tak žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 8 715,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. března 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová